

karhum- kierros

1/21

KARHUNKIERROKSEN PULKKATESTI

12

04

Q-kulma

Riikka Pasanen

06

Puheenjohtajan terkut

Aada Hakakoski

16

Koronafuksin päiväkirja

Katariina Rissa

18

Gay

Caelum Davies

20

Rakkauslaulut ihastuttavat ja vihastuttavat

Elias Tomperi

23

Kuolemattomat&Minittekstarit

24

Hiihdon riemua koronan keskellä

Gerda Hermunen

ENEMMÄN KUIN SISUSTUSELEMENTTI

Mikaela Lindberg

8

49. vuosikerta

Julkaisupäivä

09.03.2021

Julkaisija

Satakuntalainen Osakunta

Lapinrinne 1

A8, 00180 Helsinki

Kannen kuva

Meri Tuominen &

Nuutti Nikkola

Painos

60 kpl

Paino

Painosalama OY

Perustettu vuonna 1963

Karhunkierros nauttii HYYn
järjestölehtitukea

ISSN-L 1239-1913

ISSN 1239-1913 (Painettu)

ISSN 2242-6558 (Verkkolehti)

Päätoimittaja

Meri Tuominen

paatoimittaja(at)satakuntatalo.fi

Toimitussihteeri

Nuutti Nikkola

Kirjoittajat

Katariina Rissa

Mikaela Lindberg

Gerda Hermunen

Elias Tomperi

Caelum Davies

Riikka Pasanen

Aada Hakakoski

pääkirjoitus

Toinen kierros koronakevättä koettelee väsyntä opiskelijaa. Arjen rutiinit heittävät kuperkeikkaa ja aivomme käyvät ylikierroksilla. Koronarajoituksia märehdittää yksin ja välillä yhdessä. Toivottomuuden, ahdistuksen ja turhautumisen tunteet kasaantuvat. Epävarmuus on ikävä tunne ja sen eräpäivästä ei ole tietoa. Selvitään vain, tänään, huomenna ja ylihuomenna.

Jatkuvan selviytymisen sijaan olisikin hyvä löytää muita keinoja selvitä vallitsevassa kaaoksessa. On yhtä tärkeää antaa tukea kuin saada sitä. Kun autamme ympärillämme olevia ihmisiä, emme auta vain heitä selviämään vaikeasta tilanteesta, vaan myös itseämme. Auttamalla muita voimme huomata, että pystymme vaikuttamaan myönteisesti ympäristöömme ja se voi antaa meille tyydytystä ja merkitystä kaaoksessa.

Epävarmuus antaa tilaa keksiä itsemme uudelleen. Jos haluaisit auttaa läheisiä enemmän kuin mihin olet tottunut, nyt on hyvä mahdollisuus aloittaa!

MERI TUOMINEN
päätoimittaja

Q-kulma

Maaliskuusta 2020 alkaen olemme eläneet kuin rinnakkaistodellisuudessa koronapandemian keskellä. Yksikään elämän osa-alue ei ole säilynyt ennallaan - ei yksityiselämämme, osakunta-aktiviteetit tai yhteiskunnalliset asiat. Jo pitkään vähäisinä pysyneet ihmiskontakt käyvät itse kullekin välillä raskaaksi. Ystäväni Erik esitti minulle jokin aika sitten kysymyksen, johon olen sen jälkeen palannut ajatuksissani useasti. Kysymys kuului: saiko vuonna 2020 yhtään uua ystävää? Hämmentyneenä kysymyksestä jäin kelaamaan vuoden tapahtumia mielessäni, tapahtuma kerrallaan, ja jouduin lopuksi toteamaan että vastaus on todennäköisesti ei.

Vaikka olen tavannut useita uusia ihmisiä vuonna 2020, aito ystävyystyminen vaatii juuri sellaista ajanviettoa jonka korona on meiltä vienyt lähes kokonaan. Asiat kyllä hoituvat, mutta esimerkiksi ohjelman alkua edeltävä minglaus ja kuulumisten vaihto on pudonnut kokouksista lähes kokonaan pois. Kun Zoom-ohjelma loppuu, ihmiset pudottautuvat heti pois linjoilta, eikä virtuaalinen maailma mahdollista small talkia samalla tavalla kun tavallisesti keräilimme tavaroitamme ja pukisimme naulakolla talvivaatteita päälle, tai siirtyisimme keskiviikkoisin maukkaan okiruoan pariin.

Tämän saman ilmiön olen havainnut niin osakunnalla, harrastuksissa kuin opinnoissakin. Opiskelijoille suurin ero aikaan ennen pandemiaa on siirrosta etäopetukseen, joka on kohta jatkunut vuoden ajan. Tämä on ollut niin opiskelijoille kuin yliopistojen henkilökunnallekin uuttajaraskasta. Virtuaaliset opetusmenetelmät ovat lapsenkengissä, ja vaikka Zoom-linkit sujahtavat jo sujuvasti opiskelijoiden sähköpostiin, ovat verkko-opetuksen pedagogiset mahdollisuudet suurimmalle osalle luennoitsijoista vielä tuiki tuntemattomia.

Kuva: Osakunnan Galleria

Opiskelu etänä vaatii opiskelijoilta aiempaa enemmän vastuullisuutta ja ajanhallintataitoja. Kurssien kuormittavuutta on entistä vaikeampi arvioida ennalta. Osa opiskelijoista tuntuu solahtaneen uuteen malliin hienosti. Toisaalta sekä keskusteluissa että tutkimuksissa näkyy, että tilanne on myös haastava ja monella tavalla raskas. Kodin ulkopuolisten ajanvietto- ja opiskelupaikkojen puute on ollut huomattavan suurta monien tilojen suljettua ovensa sekä kampuksilla että kaupungilla.

Kesäkuussa Helsingin Sanomat uutisoi poikkeuskevään lisänneen merkittävästi korkeakouluopiskelijoiden uupumusta. Helsingin yliopiston opiskelijoille keväällä ja syksyllä tehdyn kyselyn mukaan tulokset oavat heikentyneet keväisestä syksyn aikana. Esimerkiksi keväällä opiskeluintoa koki 28 prosenttia vastaajasta, mutta joulukuun alussa vain 17 prosenttia. Aiemmin uupumus on lisääntynyt ja into laskenut opintojen kuluessa, mutta nyt erityisesti ensimmäisen vuoden opiskelijat olivat uupuneita. Vanhemmat opiskelijat taas olivat uupuneita nuoria harvemmin. Uskon, että nämä tutkimustulokset kytkeytyvät läheisesti kysymykseen uusista ystävistä ja siihen, mitä ihmisten kanssakäymisen vaje aiheuttaa.

Kuva: Meri Tuominen

Jokainen opintonsa ennen kevättä aloittanut voi kuvitella, miltä tuntuu olla opiskellut kohta vuosi yliopistossa ilman että on astunut jalallaankaan oikeaan luentosaliin tai tavannut kasvatustien kurssitovereita. Syksyn fuksien kanssa käymissäni keskusteluissa on noussut selkeästi esille, että juuri osakunta on ollut heille paikka hengähtää ja sosialisoitua. Myös opiskelukavereita on tuotu osakuntaan tämän yhteisöllisyyden perässä, mikä on varmas osaltaan vaikuttanut siihen että saimme syksyllä odotettua enemmän uusia jäseniä. Toivottavasti he löytävät oman paikkansa täältä ja rikastuttavat yhteisöämme vielä pitkään... ja ennen kaikkea löytävät ihmisiä, joiden kanssa ystävyystä ja viettää aikaa.

Vaikka osakunnankin tapahtumia on jouduttu perumaan runsaasti, olemme myös paikanneet tätä keksimällä uusia tapoja vieää aikaa yhdessä - esimerkiksi virtuaaliset pikkujoulut, itsenäisyyspäivän juhla-lähetys ja ainakin itseäni kovasti ilahduttaneet Among Us -illat. Tänä keväänä osakunnalla erityisesti rennon yhteiset ajanvietot ovat arvokkaita, koska niissä ehi vaihtaa kuulumisia ja julemaan niitä näitä. Tilaisuuksia olla sosiaalinen ja jutustella on entistä vähemmän - älkää päästäkö niitä karkuun!

Uusi vuosi tuo uudet haasteet. Vuosi 2020 on viimein ohi. Siinä riittää reflektoitavaa pitkälle tulevaisuuteen. Meilläkin on ollut jo aikaa oppia elämään tässä uudessa maailmanlanteessa. Vuosi 2021 toi mukanaan myös uusia mahdollisuuksia. Pysytään yhteydessä - ja tuetaan toisiamme opinnoissa ja niiden ulkopuolella. Kenelle sinä et ole puhunut aikoihin? Ehkä pian olisi sopiva aika laittaa hänelle tervehdys, joka ilahduttaa teitä kumpaakin.

Aurinkoisin talviterveisin,
Riikka-Q

PUHEENJOHTAJAN TERKUT

Jos joku on sattumalta vilkaissut Osakunnan viime vuoden valokuva-albumin esipuhetta, saattaa ehkä muistaa minun kirjoittaneen siellä ajan rakenteen muutoksista. Vuoden aikana pelkästään ajan kulku ei ole muuttunut, vaan myös moni muu asia, esimerkiksi ystävyyden ja ystävällisyyden toteuttamisen tavat. Vielä vuosi sitten oli kohtelias ele vaikkapa jäädä pitämään ovea auki kanssakulkijalle, kun taas nykyään tämä olisi ehkä kyseenalaista, ja parempi vaihtoehto olisi juosta mahdollisimman nopeasti pois tieltä kasvot peitettynä.

Ystävyys on – ainakin omalla kohdallani – muuttunut aamuöiden jatkojen jälkeisten ranskalaisten jakamisesta tunteja kestäviin videopuheluihin, joissa kaikki osallistujat näyttävät enemmän loppuun palaneilta yksinhuoltajavanhemmilta kuin nuorilta parikymppisiltä opiskelijoilta. Määrää ja ulkoisia puitteita tärkeämmäksi on tullut laatu: kun ystävien, tai ihmisten ylipäänsä, näkeminen on harvinaista, kannattaa siitä ottaa kerralla mahdollisimman paljon iloa irti.

Tekemistä tärkeämmäksi on tullut puhuminen, oman elämän jakaminen sanallisesti kun se ei fyysisesti ole aina mahdollista. Ehkäpä tämän olisi voinut ymmärtääjoennen maailmansulkeutumista. Suurin hyvän tahdon osoitus on kuluneen vuoden aikana kuulostanut (tai siis näyttänyt kännykän ruudulta) jotakuinkin tältä: "Kerro jos tarviit apuu kauppas käymise kans". Jopa vahva itsenäinen porilainen on saattanut joutua myöntämään, ettei aina pärjää yksin. Eikä pidäkään pärjätä. Ihminen on aina tavalla tai toisella tarvinnut muita ihmisiä elääkseen ja kukoistaakseen, ja esimerkiksi muiden auttaminen lisää tutkitusti onnellisuutta. Toivon, että tästä kummallisesta maailmanajasta huolimatta jokaisella on mahdollisuuksia päästä olemaan ja tekemään yhdessä, auttamaan muita, ja pyytämään ja saamaan tarvittaessa apua. Erityisesti toivon tätä uudehkoille fukseille, joista jo jossain vaiheessa ehti tulla civiksiä. Toivottavasti monet ovat löytäneet näitä yhdessäolon ja auttamisen erilaisia mahdollisuuksia osakunnalta.

Ajan muutoksista valokuva-albumin esipuheessa kirjoittaessani totesin, että kiihtyvä ja "loputon samanmuotoinen aikamassa on rytmittynyt täysin uudentlaisilla ja ainutlaatuisilla kokemuksilla, joista olemme kaikesta huolimatta saaneet nauttia yhdessä, samassa ajassa". Lohdullista on, että vaikka päivien kulku vaikuttaa kummallisella tavalla nopeutuneen viimeisen 11 kuukauden aikana, ei ystävyys tunnu kuihtuvan pois samaa tahtia kuin ennen koronaa, vaikkei ystävää tai kaveria ehtisikään tai pystyisikään näkemään kuukausiin. Ehkä jopa tässä ajassa jotkin asiat ovat suhteellisen pysyviä eivätkä katoa pois ulottuvista uusien rajoitusten myötä. Olen nähnyt tutuista osakuntalaisista kevään tai syksyn Uusien ehtoon jälkeen vain murto-osaa, mutta luotan vahvasti siihen, että olette yhä olemassa sitten kun on taas aika nähdä fyysisesti. Pysytään vielä siihen asti ystävällisesti etäällä.

Aada Hakakoski

Osakunnan hallituksen puheenjohtaja

Kuva: Katariina Rissa

Enemmän kuin sisustuselementti

Minulla on paljon kasveja. Kun muutin elokuussa Satakuntatalolle, toin kotoa mukani parikymmentä huonekasvia jotka ovat Helsingissä asuessani lisääntyneet 34:ään. Kokoelmani kasvaa joka kerta kun vahingossa eksyn Kampin Plantageniin. Kasviaddiktioni ei ole uusi asia, olen nyt neljä vuotta ollut kasviäiti, mutta kiintymykseni huonekasveihin on kasvanut koronan aikaan.

Ilman pieniä vihreitä ystäviäni en olisi pysynyt järjissäni vuonna 2020. Asuminen uudessa kaupungissa ja pienessä pienessä tilassa korona-aikaan, kun sosiaalinen elämä on hyvin rajoittunut, on silloin tällöin aika ankeaa mutta kasvini tekevät kämpstäni eläväisemmän. Tunnen oloni vähemmän yksinäiseksi kun tilassani on jotain mikä elää ja ja hengittää kanssani. Jostakin huolehtiminen ja sen kasvun seuraaminen on ollut erityisen mukavaa tänä talvena kun sosiaalisuus on ollut niin vähäistä. Huonekasvit vähentävät stressiä ja auttavat minua henkisesti virkistäytymään kun tunnen olevani uupunut.

Kasvien huolehtimisesta on tullut eräänlainen meditaation muoto minulle, niitä hoitaessani voin unohtaa kaiken mitä ulkomaailmassa

tapahtuu ja keskittyä vain siihen hetkeen. Kasvit ovat kivoja kämppeiksi sillä ne ovat hiljaisia, ne eivät biletä eivätkä häiriinny kun keskellä yötä päätän käydä suihkussa tai laulan samaa biisiä kovaa aina uudestaan ja uudestaan. Suosittelen lämpimästi!

Mutta mitä jos sinulla ei ole viherpeukaloa? Ei hätää! Olen laatinut listan helpoista kasveista jotka viihtyvät kolkoissa opiskelijakämpissä ja nauttivat siitä, kun niitä ei kokoajan hoida. Olen valehtelematta maailman laiskin kasviäiti ja nämä kaikki kasvit löytyvät minun kotoani, joten sinäkin pärjääät niiden kanssa varmasti.

Hämärissä nurkissa parhaiten selviävät anopinkielet, palmuvehkat ja rahapuut. Ne eivät vaadi juuri lainkaan valoa ja riittää, että kastelet niitä silloin kun huvittaa. Niitä löytyy monta eri lajiketta ja kokoa. Ne myös kasvavat hitaasti joten ne pysyvät hallinnassa kokonsa puolesta. Jos haluat kasvin joka roikkuu, suosittelen kultaköynnöksiä tai posliinikukkia joista jälkimmäinen myös kukkii. Nämä vaativat hieman enemmän valoa mutta viihtyvät edelleen hyvin kunhan ne laittaa hieman lähemmäs ikkunaa.

Jos haluat isomman kasvin, kannattaa hankkia kumiviikuna. Se kasvaa ylöspäin eikä vie paljon huonetilaa mutta on silti näyttävän näköinen. Oma kumiviikunani on onnellinen läntisen ikkunani alla lattialla. Tykkään istua sen alla ja lukea kirjaa.

Jos sinulla on eteläinen ikkuna, kuten esimerkiksi Satakuntatalon päätyjen asunnoissa, ja saat hiukan enemmän valoa, suosittelen pullojukkaa, aloe veraa ja haworthioita, sillä nekaan eivät vaadi juuri yhtään hoitoa ja ne pysyvät pieninä. Kannattaa myös kokeilla rosmariinia ja timjamia, sillä ne ovat yrteistä helpoimpia ja niitä löytyy kätevästi ruokakaupasta. Jos ne sitten kuolla kupsahtavat, voit ainakin syödä ne niin ei jää harmittamaan.

Kaikki nämä kasvit ovat kestäneet talven pimeyden ja vanhan kerrostalon vetoisuuden. Kastelin kasvini viimeksi varmaan kaksi viikkoa sitten enkä ole sittemmin niitä hoitanut mutta kaikki voivat mainiosti! Tärkein kikka kasvien hoitamisessa, lajista riippumatta, on pitäminen huolta, että kastellessa ylimääräinen vesi valuu pois eikä jää mädättämään juuria. Omilla kasveillani on ensin kevyt muovinen ruukku minkä pohjassa

on reikiä minkä sitten laitan isomman, keraamisen suojaruukun sisään. Kastelemisen jälkeen tyhjennän suojaruukut ylimääräisestä vedestä ja kasvini pysyvät terveinä.

Kasvien hoitaminen on palkitsevaa ja tuo elämäni paljon iloa. Ne tarjoavat kivan sisustuselementin ja ekstra hapen lisäksi myös toivoa tulevaisuudelle. Huolehtiminen niistä tänään mahdollistaa niiden kasvamisen huomenna. Korona-aikana ne ovat tarjonneet minulle lohtua ja ovat rauhoittaneet minua kun stressaan liikaa. Tavallaan ne pitävät minusta huolta samalla kun minä niistä.

Teksti: Mikaela Lindberg

Kuva: Katariina Rissa

KARHUNKIERROKSEN SUURI PULKKATESTI

Vaikka laskiainen on jo laskettu ja hillopullat syöty, luminen talvi hellii yhä osakuntalaisia. Karhunkierroksen rämäpäinen testiryhmä suuntasikin yhteistyössä urheilutoimikunnan kanssa tunnetusti Helsingin hurjimpaan mäkeen, Paloheinään, ja koeajoi tammikuun säälimättömästä paukkupakkasesta huolimatta tämän talven ajattomimmat laskuvälineet. Mukaan oli varattu perinteinen [ahkiopulkka](#), [retro-Stiga](#), [klassikkoliukuri](#) ja [yllätyskilpailija](#), [iskän lumilapio](#).

Kuvat: Joose Eronen

Tauoilla huolehdittiin testiryhmän nesteytyksestä.

AHKiOPULKKA

"Lapsuuden klassikko, hyvä keskitien kulkija."

"Saa mukavat vauhdit, helppo istua kyydissä!"

"Plussaa siitä, että mahtuu laskemaan kaverin kanssa!"

"Kohtalaisen helposti ohjattava ja saa hyvät lennot hyppyristä (kts. edellinen sivu)."

5/5

ISin LUMiLAPiO

"Löytyy joka pihasta."

"Ei saa kunnon vauhteja, mutta kelpaa paremman puutteessa."

"Painava raahata mäkeä ylös, kylmä metalli pakastaa pakarat nopeasti."

"Voi rakentaa hyppyreitä tai hoitaa lumityöt samalla!"

2/5

KLASSiKKOLiUKURi

"Opiskelijan takapuoli alkaa olla liian leveä liukuriin."

"Vatsalihastreeni jos yrittää pysyä pystyssä."

"Lumet lentää naamaan ja menosuuntaa vaikea kontrolloida"

"Sopii täydellisesti opiskelija-budjettiin."

2/5

STIGA

"Hyvin drifttaa!"

"Hemo leija mut ei kyllä uskalla mennä hyppyreistä."

"Hiukan ahdas 195 senttiselle laskijalle. :("

"Vaatii ensin vähän tekniikkaharjoittelua että saa maksimivauhdit"

4/5

KORONAFUKSIN PÄIVÄKIRJA

maanantai

Voikohan luennoitsija lukea Zoomin chatin yksityisviestejä?

Ihan vaan kaverin puolesta kyselen, sillä tänään saatettiin vaihtaa pari tai parikymmentä hassunhauskaa kommenttia läpi luennon. Itse asiassa heiteltiin tosi positiivisia vitsejä, we * * * * mutta en usko luennoitsijan itsensä ymmärtävän kuinka hauskoja meidän jutut on. Sos, Google auta! Ihailusta noi kommentit kumpuaa, mutta vajoon maanrakoon jos ne ei olekaan salaisia.

She's the queen of
fonologia! <3

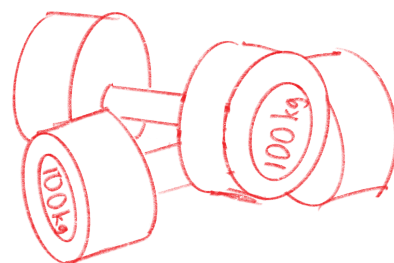
en osaa
piirtää lol

tiistai

Professorini RAKASTAA taukojumppia. Aivan jokaista genreä on tullut tähän mennessä testattua enkä tajua mistä yhä löytyy uusia versioita. Kirjallisuustieteissä liikuteltiin painavaa kurssikirjaa puolelta toiselle, ranskan tunneilla on ohjeistus tietysti en français ja joulun alla tanssin parinkin erilaisen tonttujumpan tahtiin. Absurdein taukojumppa tähän mennessä on kuitenkin ollut kielitieteissä, jossa teimme käsillämme eri

kirjainyhdistelmiä kyseisen tunnin teorian mukaan. Siis tää opiskelu menee jo ihan urheilusta.

Tajusin muuten tänään, että etäluennot on kuin podcasteja. Ihan sama keskitynkö, professorien puhe vaan pyörii taustalla. Niiden aikana voi vaikka tiskata, pelata, kutoa tai jopa nukkua.

etäluento = podcast?

Keskiviikko

Kaipaam luentosaliin, kai? Uskon kaipaavani, mutta en tiedä kuinka oikeutettu tää tunne on. Oon kuitenkin opiskellu koko yliopistoaikani etänä. Leijaillut Moodlen ja Zoomin, sänkyni ja työpöytäni väliä samalla unelmoiden tulevaisuuden normaalista arjesta. En tiää millaista on todellisuudessa raahautua kahdeksaksi yliopistolle ja istua kovilla luentosalin penkeillä yhä unenpöpperössä, mutta mielessäni oon onnistunut täysin romantisoimaan ajatuksen elämästä kampuksella. Odotan jo hartaasti sitä kuinka pääsen kävelemään luentosalista toiseen suuri kirjakasa sylissäni vierelläni kanssaopiskelijat, joilla kaikilla on tietysti myös iso kirjakasa taakkanaan. Me ymmärretäisimme toisiamme ja rakentaisimme kauniin ystävyyskirjojen raahaamiseen samaistumisen aloittamana. Aivoni ovat varmoja siitä että näin ystävyysuhteet yliopistolla alkaa.

torstai

!@#*

ÄÄÄÄÄÄH! Tänään olin taas raahautunut aamuluennolle sekuntia ennen sen alkua. Istuin koneen äärellä viiltiin kääriytyneenä, hiukset pystyssä ja silmät just ja just auki, kun professori päätti että nyt pidetään esittelykierros. Siis tämä jos mikä on ahdistava hetki, johon jokainen koronafuksi voi varmasti samaistua.

perjantai

Siis musta tuntuu että oon saanut uuden ystävän! Edelliset viikot ollaan usein ollu samassa pienryhmässä ja meillä on niin hauskat keskustelut tehtävien lomassa. Ekaa kertaa musta tuntuu siltä että oon oikeesti tutustunut johonkin etäkoulussa. Kuvittelisko se että oon stalkkeri, jos lähetän facessa kaveripyynnön? Uusien kavereiden hankkiminen tuntuu nyky maailmassa tosi hankalalta, kun ei voi vaan kasuaalisti kysyä toista lounasseuraksi luennon jälkeen. Unelmoin siitä että tulevaisuudessa törmätään toisiimme sattumalta jossain yliopiston tapahtumassa, mutta tää ajatus tuntuu aivan liian kaukaiselta. Somestalkkaus on tällä hetkellä ainut oljenkorteni. Iiih, kerään itseni ja kysyn sitä kävelylle!

+ Kata

Covid has been a fucker, but one plus is that it made me embrace the gay part of my identity more. Why? That's a question I don't know the answer to, and one I'd probably need a low-alcohol IPA and a late night sauna chat or three to work through. This said, humor me for a couple moments more, and let me share a couple quick reflections.

Coming out is of course a huge deal, and a step I'd recommend to all who need to when the time is right. But hey, after this landmark

moment, there's plenty more coming out to do. With new friends, new workmates and new neighbors - I come out to someone almost every day. Some people ask me why I sometimes wear a pride badge, in part it's so people stop asking me "Did you move to Finland for a woman?"; so I can stop coming out constantly. The default assumption typically is that everyone is straight, and my little badge is a big o'l way to remind people that's not the case. (But hey, politics aside, I'm also single and it's a sign for all the guys out there keen to ask me out!)

Some people respond that all this coming out shouldn't be necessary, sexuality really shouldn't matter. To an extent of course, it would be bloody marvelous to live in a world where gender and sexuality doesn't matter, but that's not how the world works right now. Acknowledging that someone's sexual minority status is important to them is a step to accepting the pros and cons that come with it. Glossing over the awfulness of the death penalty and recently active concentration camps abroad, here in Finland men who sleep with men can't give blood like straight folks do, trans folks get steralised, and although mental health issues can affect us all, there's no doubt there's often extra mental health problems for us queer folks.

Not often, but not rarely I get told: "You're the first gay friend I've had". Very often I get: "I wouldn't have guessed you were gay, you don't act gay". Increasingly I get: "I like you because you aren't one of those gays. You're not loud, camp or effeminate".

Now the first of these is sweet, but there's a line between sweet'n'inquisitive and offensive'n'intrusive. We might all - myself included - want to think a little more before we offer our opinions about other people.

Now hey, these are just a few thoughts. I'm no authority, and it's of course fine to disagree and criticise. Hell, we are all growing and developing; no doubt in five years time I'll look back at this and wish I'd worded things differently or even have changed an opinion completely. I'm likely not aware enough of my own privileges in life either.

This all said, know I'm here for you - and offensive or otherwise - you're more than welcome to talk to me about this stuff. Regardless of your sexuality (although an extra special shout out to all my non-straight and non-cis buddies out there) be kind to yourself and to thoes around you.

Text: Caelum Davies

HIIHTÄMISEN RIEMUA KORONAN KESKELLÄ

Lumimyrsky tuli Etelä- ja Länsi-Suomeen viikon 2 aikana. Silloin minut valtasi valtava ilo, koska viime vuosi oli lumien kannalta etelässä...no tiedätte kyllä minkälainen. Lunta tuli silloin vanhempieni luona Turun seudulla vain yhtenä päivänä sen verran, että hiihtämiseen oli mahdollisuus ja sen lumen tiesi sulavan heti seuraavana päivänä, joten hiihtämään oli päästävä! Äitini kanssa laitettiinkin sukset jalkaan ja päästiin etenemään vajaa kilometri ennen kuin suksien pohjat olivat niin täynnä ensilumipaakkuja ja siihen juuttunutta soraa ja purua, että seisoimme noin 10 sentin vallien päällä molemmat. Siihen jäivät vuosien 2019–2020 hiihtämiset minun osaltani.

Hiihtämis-vajaus jäi sen verran kaihertamaan viime "talven" jäljiltä, että olin heti varaamassa matkaa varmoihin talvikeleihin, Kolille viikoksi. Nyt talvikelit ovatkin hellineet meitä myös pääkaupunkiseudulla! Hiihtämään pitikin päästä heti lumimyrskyn jälkeen, kun ladut olivat lanattu. Satu in silloin olemaan vielä lomilla vanhempieni

luona ja ensimmäinen hiihtoreissuni tänä vuonna tapahtuikin tutussa lähimetsässä valaistulla pururadalla. Sen viikon lopulla ennen lähtöäni takaisin Helsinkiin kävin myös siskoni labradorin kanssa Paimiossa - se vasta hauskaa ja hikistä puuhaa olikin! Törmäsimme vain yhteen laturaivoilijaan, kun piti ajanpuutteen takia tehdä u-käännös ja hiihtää kulkusuunnan vastaisesti.

Kun koronatilanne kerran on mitä on, hiihtokelien saapuminen innosti kyselemään ympäriinsä hiihtoseuraa. Facebookissa tekemäni ilmoitus poikikin yllättävän paljon seuraa heti seuraavina päivinä! Nämä kelit mahdollistavat tutustumisen uusiin ihmisiin matalalla kynnyksellä. Kuten Antti Tuiskukin on sanonut: mikä sen parempi paikka tavata uusia ihmisiä kuin ladulla! Ei tarvitse ainakaan esittää muuta kuin on. Eikä vaatteillakaan ole muuta väliä, kuin se, että niillä tarkenee myös taukojen aikana. Siinä sivussa saatava ulkoilma hoitaa on rauhoitusta sielulle ja fyysinen kunto paranee silmissä. Hiihto kun on aikast rankka laji.

Kuva: Viivi Vanamo

Pyllähdykset kuuluvat luonnollisesti hiihtoretkiin ja olenkin joka ikinen kerta hiihtäessäni kaatunut vähintään kerran. Mitään pahempaa ei ole kuitenkaan sattunut, kun on laskiessa ollut polvet koukussa ja koko kroppa lähellä maata jo valmiiksi. Tärkeää itselleni joka hiihtoretkellä ovat myös kuuma juoma, istuma-alusta ja eväät (kuten keksi tai kuivatut hedelmät) sekä tauolla lisättävä lämmin vaate, kuten lisätakki tai villapaita. Kaikki mahtuvat hyvin selkäreppuun ja pitävät mielen virkeänä, kun saa pidettyä esimerkiksi puolessavälissä tauon. Siinä samalla kerkeää nauttia maisemista ja ruperteltua mahdollisen uuden ystävän kanssa, joka on ladulle lähtenyt seuraksi.

Hiihtämisellä on muitakin positiivisia puolia kuin mahdollisuus ihmisten tapaamiseen koronaturvallisesti. Parhaita hetkiä hiihtäessä ovatkin olleet ne, kun luonto tulee lähelle. Kerran Latokartanon lähiladulla hiihtäessäni vastaan tuli yksi Suomen harvinaisimmista lintulajeista ja kovin kranttua elinympäristönsä suhteen, valkoselkätikka. Toisella kertaa kulki aivan vierestä Vanhankaupunginlahdella useamman kauriin lauma ja metkasti aivan ”luonnontilainen metsä” -kyltin vieressä! Kivikon lenkillä minut yllätti harmaahaikara,

joka oli eksynyt ojanpohjalle kykkimään keskellä pakkaspäivää. Suksien päällä kulkevaa henkilöä eivät villieläimet vaikuta pelkäävän yhtä paljon kuin esimerkiksi pyöräilijää, joten niitä pääsee ihan lähelle. Lisäksi silloin, kun korvat ovat auki, niin voi nauttia huumaavan kauniista linnunlaulusta näinä aurinkoisina päivinä, kun pikkulinnut laittavat parastaan. Tai voi kuunnella varisten jopa ajoittain kaunista kilpalaulantaa, jota itse sain kuunnella Myllypuron hiihtolatujen tuntumassa olevalla Alakivenpuiston linnoitusalueella hörppiessäni kallion päällä kuumaa mehua.

Huonoja puolia hiihtämisessä Helsingissä on vain se, että näkee myös sen, että ihmiset roskaavat ympäristöönsä ja se, että karttoja on hyvin hintsusti tarjolla. Mutta siihen ne huonot puolet jäävätkin. Suosittelenkin siis lämpimästi hiihtämistä ihan jokaiselle, jolla on toimivat jalat alla. Hiihtäessä pääsee tuntemaan olevansa osa ympäröivää luontoa ja arkiset huolet (myös tenttistressi) jäävät kyllä ladulle hyvin tehokkaasti. Ei siis muuta kuin omat tai vuokratut suksiset alle, sauvat käteen ja ladulle nauttimaan näistä upeista aurinkoisista päivistä ennen kuin lumi sulaa!

Teksti: Gerda Hermunen

Rakkauslaulut

ihastuttavat ja vihastuttavat

Rakkaus on muusikoiden ehtymätön kultasuoni. Joidenkin mielestä elämää suurempi teema. Jotainhan sen on rakkaudesta kerrottava, että artistit jaksavat edelleen kirjoittaa ja säveltää rakkauslauluja, vaikka se aiheuttaakin usein silmien pyörityä. "Ääh taas joku rakkausbiisi, eiks tää oo jo iha kulutettu konsepti?"

Juttu onkin muuten niin, että me ihmiset peilaamme usein tunteitamme ja ajatuksiamme taiteen, myös musiikin ja lyriikoiden kautta. Kuka ei ole joskus kuunnellut jotain laulua ja todennut, että tähän kertoo täysin siitä omasta tilanteesta ja tunteesta, jota ei itse olisi paremmin osannut sanoiksi pukea.

Seuraavaksi toimitus haluaa esitellä teille hyviä ja huonoja rakkauslauluja. Tai siis kaikellahan on aikansa ja paikkansa. Osa näistä ruusuista kuitenkin helottaa punaisempaa kuin toiset. Listalla on myös muutama ruusu, jotka ovat ikääntyessään valitettavasti päässeet kuivumaan risuiksi.

Teksti: Elias Tomperi

Robin – Puuttuva Palanen

Meillä Karhunkierroksen toimituksessa paatuneinkin hevimörkö arvostaa Robin Packalenia sekä artistina, että ihmisenä. Robin on hyvä jätkä, jolla on aina ollut jalat tiukasti maassa. Maan läheisyydestä syntyi myös oikein mainio ja kansantajuinen rakkauden metafora. Mun sydäimestä puuttuu palanen ja se on sun näköinen. Kaikki ymmärtävät, kaikki voivat samaistua. Hyvä Robin! Populaarimusiikin pitääkin olla kansantajuista ja iskevää.

Johanna Kurkela – Rakkauslaulu

Kyyninen kriitikkopersoonani hönkii niskaan tätä kuunnellessa. Ei näin kulunut hittibiisi voi olla aito ja hyvä rakkauslaulu nimestään huolimatta. Paitsi että lyriikoita lukiessa tästä ei kyllä aidommaksi ja henkilökohtaisemmaksi kovin paljoa voida mennä. Jos rakkauslaulu on hitti, se on luultavasti koskettanut sanoituksillaan yleismaailmallisesti monia kuulijoita. Ei tässä niin hyvää sävellystä tai tanssittavaa popitusta ole, että Rakkauslaulu olisi hitti muutoin, kuin naulan kantaan osuvien sanoitusten ja kauniin tulkinnan kautta.

Ismo Alanko – Extaasiin

Allekirjoittaneen valinta. Se yksi ylitse muiden. On keskusteltavissa, laulaako Alanko aineesta vai hengestä, mutta itse kallistun vahvasti jälkimmäiseen. Alanko on tällä klassikollaan onnistunut pukemaan rakkauden huuman ja ekstaattisuuden säveliksi. Kuunnelkaa ja rakastukaa. Allekirjoittaneen kommentti: "Rakkaus on Ruma Sana" on lyhyesti ovelin ja nerokkain "rakkauslaulu", mitä ainakaan Suomessa on koskaan kirjoitettu.

Zen Café - Piha Ilman Sadettajaa

Rakkauden harmaan ja sinisen sävyjä esittelevä "Piha Ilman Sadettajaa" tekee sen, joka suomessa osataan paremmin kuin ehkä missään muualla. Maailman onnellisin kansa tuottaa maailman surullisimmat ja mollivoittoisimmat laulut. (Eppu Normaali on tehnyt tästä oman laulunsa.) Piha ilman sadettajaa kuihtuu. Kun toinen lähtee pois, jää jäljelle palava ja revitty maa. Ei voi edes tiskivuoroja jakaa.

Jippu & Samuli Edelman – Jos sä tahdot niin

Se on ikoninen ja tunnettu, mutta onko se hyvä? Ei. Toimitus tunnistaa ja tunnustaa biisin(joka on alunperin muuten Hectorin käsialaa) idean. Itseään toistava sovitus ei kuitenkaan satu miellyttämään. Hectorin mies ja kitara-alkuperäisversio on huomattavasti toimivampi ja palvelee laulun vaatimattomuutta ja herkkyyttä. Ei tämä tarvitse kahta laulajaa ja syntikoita.

Mokoma – Toinen Ihminen

Marko Annala on aito ihminen ja Toinen Ihminen on yllättävän aito rakkauslaulu ollakseen hieman korni. Rockballadi on käsite. Toisinaan vahvat tunteet vaativat vahvaa tulkintaa. Ei siis ihme, että moni raskaan ilmaisen bändi kirjoittaa myös herkempää materiaalia. Mokomalla on monta hyvää ja toisinaan parempaakin rakkauslaulua, tällä kertaa halusin tuoda esille tämän hieman uudemman tuotoksen.

Kikka – Huone 105

Ai ettien että. Nykyään vauhkotaan siitä, että pop-musiikki on kovin seksuaalista ja roisia. Oletteko kuunnelleet kasarini ja ysäriä diskomusiikkia? Tai kasarirokkia? Tai 50-luvun rokkia? Viimeisestä en ainakaan saa mieleeni mitään muuta, kuin "I wanna make love with you baby". Onko tämä hyvä biisi? Ketä kiinnostaa? Tämä on legendaarinen.

Raptori – Oi beibi

Roisista ysäridiskosta puheenollen... Tästä ei paljon suorapuheisemmaksi pääse.

Celine Dion – My heart will go on

Elokuvamusiikin historian yksi tunnetuimmista hiteistä. Tämän kohdalla voidaan jo puhua ilmiöstä ja meemistä. Niin ikoninen elokuva on Titanic puhumattakaan sen keulakohtauksesta. En yllätyisi, vaikka joku tunnistaisi tämän kappaleen tietämättä, mistä elokuvasta se on. Valitettavasti tämä on myös yksi malliesimerkeistä siitä, kuinka upea kappale voidaan romuttaa internetillä ja epäviereisellä, korvia särkevällä nokkahuilulla.

Elton John – Can you feel the love tonight?

Rakkauslaulut ja elokuvamusiikki ovat erottamaton pari. Rakkaus on vaikea tunne kuvata ja välittää. Ehkä juuri siksi se kaipaakin usein tuekseen musiikkia. Kuvitelkaapa vaikka kyseinen kohtaus Leijonakuninkaasta ilman tätä laulua. Ei toimi.

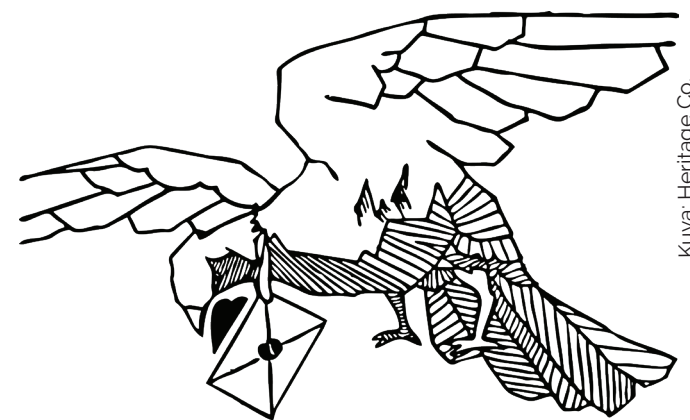
Elokuvamusiikin kohdalla on hauska pohtia, missä määrin yksittäisen kappaleen suosio johtuu siitä elokuvasta, jossa se on. Voiko elokuvamusiikkia ylipäättään mielekkäästi edes erottaa sen elokuvasta? Tämän kyseisen kappaleen kohdalla en tätä ainakaan näkisi mahdolltomana. Sen verran kuulohermoja hivelevää on Elton Johnin tulkinta ja sävellys.

Allekirjoittaneen kommentti: Timonin ja Bumban "Tunnetko jo rakkauden" on rautainen tulkinta.

Kiss/Mötley Crue/Steel Panther

Rakkaudessa riittää ulottuvuuksia. Nämä kultaisen 80-luvun retkueet(Steel Panther 2000-luku) haluavat musiikillaan kertoa erityisesti rakkauden fyysisestä ulottuvuudesta. Kunhan saa sitä itseään paljon ja hyvää. Glam rock ei useinkaan ole kovin hienotunteista. Namedroppingin hengessä mainittakoon vielä laulaja David Lee Roth(käykää katsomassa Yankee Rose-musiikkivideo). Glam rock on kulta-aikansa jälkeen hiipunut lähinnä setäilyksi ja vannoutuneiden harrastajien kultiksi, mutta on ehdottomasti mainitsemisen arvoinen ilmiö ja genre rakkauslauluista puhuttaessa.

Allekirjoittaneen kommentti: Katsokaa The Dirt.

Metallica – The Unnamed feeling

Kaikki tietävät Nothing else mattersin ja kaikki osaavat soittaa sen ikonisen alkunäppäilyn kitaralla, jotkut jopa ne kaksi säveltä siitä melodian alusta. Vihatulta ja päähänpotkitulta St. Anger-albumilta löytyy hieman epätavallinen, mutta niin samaistuttava rakkauslaulu. Mikä on se vihan, itseinhon, yksinäisyyden, rakkauden, ahdistuksen ja pelon sekainen tunne, kun et halua olla toisen kanssa, muttet halua elää ilman häntä.

Antti Tuisku – Rakkaus on

No mitä se rakkaus on? Karhunkierroksen toimitus tiedusteli tätä suurta kysymystä Suomen poptähtitaivaan kenties kirkkaimmalta tähdeltä. Näin hän vastaa: "Ikiaikainen ja suunnaton, rajoittamaton ja täysin viaton. Vastasyntynyt ja suojaton." On tämä ympäröivä ja korpifilosofinen määritelmä silti parempi kuin tätä pohdintaa edeltänyt hyökyaalto, joka vyöryy rantaan.

Kaj Chydenius – Sinua, Sinua Rakastan

Tämän kappaleen yliverbaalisuus on siinä, että sen sävellys ja sanoitus voidaan samanaikaisesti tulkita syttyväksi ja kuolevaksi rakkaudeksi. Tämä on allekirjoittaneen oma tulkinta ja jokaisella on valta muodostaa omat tulkintansa tästäkin.

Omalla kohdallani tämän kappaleen sävy vaihtuu oman mielentilan mukana kuin hologrammikuva, jota käännettäessä siinä oleva kuva muuttuu. Silti tiedostan, että nuo kaksi sävyä ovat läsnä niinäkin hetkinä, kun kuulen niistä vain toisen. Kuunnelkaa tätä ajatuksella ja muodostakaa omat tulkintanne tästä mestariteoksesta.

George Michael – Careless Whisper

Kyllä minä sen tiedän. Olette lukeneet tämän syväluotauksen länsimaisista rakkauslauluista vain ja ainoastaan tämän takia. Ovelimmat ehkä jopa skippasivat jutun loppuun tietäen, että toimitus kuitenkin laittoi sen viimeiseksi.

Rohkenen väittää, että Careless Whisperin ja Epic Sax Guyn ansiosta saksofonia pidetään yhtenä maailman seksikkäimmistä soittimista. Niin ikoninen on Careless Whisperin saksofoni-intro. Se on saanut populaarikulttuurissa meemistatuksen ja on välittömästi tunnistettava.

Vähän kuten kotimainen Huone 105, ei Careless Whisperiä kannata alkaa sen enempää arvioimaan tai analysoimaan. **Se on itseisarvollinen ja legendaarinen rakkauden tunnusmusiikki.**

KUOLEMATTOMAT

Yksi ja puoli mannakryyniä. Paljonko se on reaaliajassa?
- Ester S.

Yllättävän hyvin viina maistuu!
- Emeritus isäntä I. Terho

Lähretääs ny getouttiin täältä
- Illoinen Satolainen ravitsevan hämislounaan jälkeen

- Onks Laviassa mitään?
(toisesta huoneesta) - Ei.

Vittuilu on välittämistä
- Eero H. Elias T:lle poliittisen (humalaisen) keskustelun yhteydessä

Jos Oskari ei lähe OYV taloudenhoitajaks ni sit mä joudun toiseks vuodeks...mut mä haluaisin myös tupakkaa
- Tiera Hirvonen

Tiera: "Miten meni noin omasta mielestä?"
Eero H: "Mikä minä olen itseäni tuomitsemaan (keskustelu Eeron edesottamuksista A-rapun portaiden kanssa)

MINITEKSTARIT

Kui ne koira taas o ruven paskantama teitte varsil?? Eiväk he koskaa opi!
- kiukkune

Pitääk aina olla sitä huonoa ja laihaa kahvia! Ei me missään taantumassa vielä olla
- Kuravesi

Mist löytyis löytyi pelkäämätöntä saunaseuraa?
- anonyymi

Hyvät uutiset: Hesari tuli. Huonot uutiset voikin sitten lukea siitä.
- Kusti polkee taas

Nyt kun puhutaan rajoituksista: mää oon ihan tyytyväinen kotona!
- kotihiiri555

WE WANT YOU!

Karhunkierros etsii jatkuvasti uusia juttuideoita ja jutuntekijöitä!

Jutuntekijänä saat arvokasta kokemusta sisällöntuotannosta ja sen suunnittelusta. Lisäksi voit ansaita haalareihisi

Karhutoimitus-haalarimerkin!

Ota päätoimittajaan yhteyttä sähköpostitse tai Telegramissa!

paatoimittaja@satakuntatalo.fi